

man maaskee ikke er sig det ganske bevidst. Det er derfor, at jeg har foreslaaet, at den anden Deel af § 3 skulde gaae ud, thi naar den gaaer ud, staaer der kun: „nægter Rigsdagen sit Samtykke til Tillægsbevillingen eller den foreløbige Lov, er vedkommende Minister pligtig at erstatte Kongerigets Finantsfer den Udgift, der uden Rigsdagens Samtykke er eller vil blive paaført disse“. Dette betyder da ikke Andet, end at Alt skal see overeensstemmende med de sædvanlige Regler for Forretningsførelsen for Andre, og Loven leder da, saaledes forstaaet, ikke til nogen Ulempe. Naar imidlertid det Dvrigte bliver staaende: „Samme Virkning indtræder, hvis Ministeren paafører Statskassen Udgifter, der ei ere hjemlede i Finantsloven, uden at iagttage den i § 2 foreskrevne Fremgangsmaade“, saa vilde det kun have den Virkning, at alle disse Tilfælde ogsaa maatte komme ind under den ved det første Punkt uundgaeligt nødvendige Betragtning, og man vilde da for bestandigt, saalænge Loven bestod, have fastraamet Nødvendigheden af et saadant Udfald, som den sidste Rigsretsaction havde. Man vil netop naae det Modsatte af hvad man tilsigter; thi man vil aldrig kunne faae den første Passus af denne Paragraph forklaret paa den Maade, som tilsigtes, fordi det er ganske mod Tingenes Natur, man vil aldrig faae nogen Domstol til at gaae ind herpaa, og skal da de i den anden Passus omhandlede Tilfælde betragtes paa samme Maade som den første, ja, saa bliver Rigsretten rigtignok bevilgende, men ellers ikke; derfor har jeg stillet dette Forslag. Jeg indrømmer, at

det, hvis det vedtages, vil være nødvendigt at foretage en Omredaction af den næste Paragraph, men da jeg veed, at det ærede Medlem, der sidst talte, har istunde til 3die Behandling at fremkomme med Forslag til en saadan Omredaction, har jeg ikke troet det nødvendigt for mig at stille Forslag i den Retning. Jeg havde desuden i den Anledning tilskrevet det ærede Formand for Udvalget et Brev, hvori jeg havde fremsat Forslag til en saadan Omredaction, fordi jeg troede det var bedst, at dette Punkt fremkom fra selve Udvalget, men dette Forslag er ikke kommen til Anvendelse.

Der er endnu et Punkt, som jeg ikke kan undlade at berøre. Der er saa ofte talt om, at Rigsretsactionen fik et saa uheldigt Udfald, men hvoraf kom det? det kom deraf, at den samme uholdbare Lære om Forretningsførelsen gjorde sig gjældende, da Rigsretsactionen blev anlagt, saa at Actionsordren blev stillet saaledes, at jeg troer Enhver vil see, at Sagen ikke godt kunde faae andet Udfald, end det den fik. Det besluttedes nemlig, at de afgaaede Ministre „skulde tiltales for Rigsretten til Straf, Erstatning og andet Ansvar, hver for sig og En for Alle eller Alle for En og Alle for Nogle eller Nogle for Alle for at have, uden at have henvendt sig til Rigsdagen, fremkaldt eller deeltaget i Beslutninger om at træffe Foranstaltninger, der medførte Udgifter, som ikke vare bevilgede i Finantsloven for Aaret fra 1ste April 1854 til 31te Marts 1855.“